

DÖBRENTEI KORNÉL

Belépve A Fájdalom kapuján

Szervátiusz Tibornak főhajtással élete és életműve előtt

*Gyécse kagannak és Szent Istvánnak,
az Atya, a Fiú s a Szentlélek
külön sorsot s közös terbet szántak,
mint Nektek:apának s a fiúnak,
hozzá gigász-tehetséget mértek,
bírní roppant súlyát küldetésnek,
meglelni ösvényét a kiútnak.*

*A Botond-i generós buzogány
tátongó rést szakított az idő
törhetetlen bizánci bronzfalán:
szabadító seb-hasadás, dicső,
mert rajta mámorítón áthat
'56-os cirkli-zászlós távlat,
bár bénítón roskasztó bornyú ám
– több ezer évvel tömve a málba –,
mindig széllal szemközt, hegynek hágvva,
belépnünk a Fájdalom kapuján,
nem kuporogva ínséges küszöbén,
ám délceg-elszánt, nyakas-büszkén,
szembe nézve, oda biz' betériünk,
kínjainkról le sobase késünk,
s mintha helyettünk vezeklést bordna,
virrasztva főhászokat szül értünk,
gyásza, mintha lobot vetett volna,
s elégve ében üszökké talpig,
Istentől kiváltja – felhajnallik –
a Napot, a Fekete Madonna,
már megszakadt könnyei gyöngysora,
sóból épült fel a Golgota.*

*S kapun túl, kőtömb – sír elől való,
hol feltámadt az Emberért haló? –
nyers, amiként kivajúdta a hegy,
és a belédermedt Isten-magmát*

[*Döbrentei Kornél verse*]

*megélesztőn évszám sajdítja át:
1991,
amikor a RUSZKIK HAZA mentek,
lendülhet harang, ujjongni kezdhet,
kő, bronz s lélek együtt dobog, reszket –
S elmaradt az ovációs összhang,
Uram, a nevedben hitványt verd meg:
bát herélt lett volna minden harang?
hej, egyház-atyafik, furák kendtek,
egy magyar összkondulást se mertek,
Nándorfehérvár múltán már félünk:
ma rossz okosság buta erényünk.*

*Legyen bár andezit, enged a kő,
ha legyűrni külön erő készül,
érzi, nem alázza meg a véső,
küzd még, de megadja magát végül,
s ideát foganni televényül,
elkívánja, kitárd s költözz bele,
öltözzön a sziklába szellemed,
lényedtől legyen sűrű benseje,
a sorsát hited teljesítse be,
körbefaragva titkos Lényeket,
kibullik véső-vásta maradék,
a roppant Egész csak így marad ép,
a nehézségi erőt legyőzve,
 kozmikus magasságot előzne,
lehet, a lehúzó törmelékkal,
mint Tajgetoszon, lét-esély vész el?*

*Ám él a szobor, kinő a földből,
s tör rögvést mennybolt iránt, nem hőköl,
nem tökély-hideg márványzása,
szunnyad benne éber-álmú láva,
ébredésünk lázas újhodása,
hevétől acélnál szívósb lehet
a fajtánk, ha feledni nem eped.
És anyag is válthat meg szellemet,
mahagóni, ecet, tölgy bont csodát,
s juhar, szil, dió: tűz-érlette fák,
s vas-Dózsából kiúzó rézerek.*

*Belépvé a Fájdalom kapuján,
 mely kitarción időzünk odabent,
 számúzve, ostoba göggel s mulyán,
 mégse hagyok fel minden reménnyel,
 és amit ott látok, el nem rettent,
 talán, mint Jóbót a kín, megérlel,
 bár köröttünk az idő megrohad,
 és nem találunk majd magyarokat,
 csak oszlásnak indított temetőt,
 erő ellenében állíts erőt,
 Árpásarja-nép, támassz rettentőt,
 fegyver híján, szilárd jellemeddel
 ránk uszulók mohó vágyát vedd el –;
 bár másként harcolt Pozsonynál Árpád,
 betörték egyesült-nyugat hordák
 a Ludovicus-i cégér alatt,
 főlényük ötszörös, a gondolat:
 örület-szikra, hogy elfogadja
 a kibívást a nagy Fejedelem,
 s lesújthat rájuk a magyar szablya,
 mert csatát áll, nincs benne félelem,
 s bérenc-hajlam, szíve, agya tiszta,
 noba felíratták zászlaikra:
 minden magyarikat kiírtsátok,
 visszabullott fejükre az átok,
 hun-ös jégeső: nyílzápor zúdult,
 száz évre csírájában verve el
 – de a belmarcangolás tovább dúlt,
 ebből az ország máig nem tanult? –
 a szándék: nem jöttek ránk sereggel,
 minden hódoltatás kudarcba fúlt,
 ím, meglehet, azóta rettegek
 az Árpád-bázi zászlók sávjait?*

*A belviszály gyöngít, tudta Konrád,
 remélte, nem nép él itt, csak condrák,
 és nem hitte a Vértesnél megáll:
 szétúzta hadát Szent István kerál,
 verten, fegyvert, vértet hátrahagyott,
 a vér-test, a Vértes megmaradott,
 s meg a hon –;*

[*Döbrentei Kornél verse*]

*gyakran büntető voltál
Uram, s láttad, töretésünk sok már,
a poklok bugyrából csak fölmerültünk,
Magyar Oltárnál gyónva, bánva bünt –:
álljuk, leszünk a sátánnak fátum,
mi vagyunk a Regnum Marianum!*

*De rég volt győzedelmi Úrasztal,
inkább áldozótűz-méhe kegyhely,
hány mártírt úztek hozzád, égjen el,
Magyar Oltár; segélj hát vigasszal,
már ha van. És a Trianon-csonka
parasztkirály, kibamvadt-e trónja
alóla? Csontig lerágott Dózsa,
éthordókból máig táplál húsa:
mellkasa nem pusztá bordakarám,
kard-markolatkosár lehet még ám!
Bartók, Ady, Móricz, Szabó Dezső,
Kós Károly, Jókai, Nagy, s Németh László,
annyi vesztés tusától szenvedő,
kivéreztetve is konok vádló,
és Rajeczky és Tamási Áron
maradt a legkeserveesebb áron
magyarnak, mint sokan, mint Petőfi:
szabadság-korpusz, kozák átdöfi,
és egy harckocsi hernyótalp alól
feltör a Gérecz Attila-sikoly.
Számptalan élet-áldozat, példa,
majd mindenik, kurta távon, préda,
végelegesen addig balál fia,
míg tart a nemzeti amnézia...
zömük termés-dús teljében kidől,
de hulltában is kezd kibajtani:
rájuk eszmélve nem csak nyelvtani
ige-idő lesz a jövő idő –*

*Talentumod, géniusz Barátom,
mérni nincs elég s méltó karátom,
amit itt tenni lehetett s kellett,
és elvárt az Isten, megcselekedted:
volt még néhány merész, szárnyas álmod,*

*nem bírták a gonosz, földi gáncsol,
Füstbe ment tervek hamuja pereg,
őszíti fehérebbé a fejed.
Az első, mit kertedben szem meglát,
a megműveletlen roppant sziklát,
naponta ujjaid megsimítják,
Kőrösi Csoma bévül dörömböl,
nem szabadul már a kőbörtönből.*

*Székelj Piétád nem gyász s kín rabja,
lábánál kicsi gyermekkel vallja:
bármily hatalmas a veszedelem,
s döglesztőn lét-koptató a jelen,
mag kisarjad, megmaradunk, ne félj –:
Mindörökké Magyarország s Erdély.*

